

Chương 44

Ngoại cảnh quay một lần liền xong, Lục Thiếu Phàm chỉ xem qua kịch bản hơn nữa, MV lần này anh cũng không cần lộ diện, chỉ cần đứng bên cạnh Mẫn Nhu là được, vì vậy lúc diễn không hề tốn sức.

Bên trong chỗ quay có một tầng lầu được lau dọn dùng làm nơi tụ họp. Lúc nhân viên đang vội vàng bố trí đèn chiếu sáng thì Mẫn Nhu hạ giọng nói với Lục Thiếu Phàm: “Lục Thiếu Phàm, anh có tình đúng không?”

Lục Thiếu Phàm cúi đầu, ngênh đón ánh mắt giận dữ của Mẫn Nhu. Đôi mắt đen hết sức bình tĩnh, không hề có vẻ tránh né.

“Đậu Đậu thích đồ chơi, lúc anh còn nghỉ dưỡng bệnh, nhàn rỗi không có việc gì thì liền dẫn nó đi mua, có gì không đúng sao?”

Mẫn Nhu nghiêm chỉnh nhìn Lục Thiếu Phàm mỉm cười, nhưng không cách nào phát hiện vẻ chột dạ trên gương mặt tuấn tú của anh. Nhưng cô không cách nào tin Lục Thiếu Phàm xuất hiện ở đây chẳng qua là trùng hợp, ngay cả chuyện Đậu Đậu đuổi nam thứ cũng chỉ là sự vô ý của trẻ con sao?

“Hôm nay, Đậu Đậu phải đi học.”

Mẫn Nhu cố hạ giọng, chỉ ra một sự thật, Lục Thiếu Phàm bình thản đáp:

“Đậu Đậu hôm nay không khỏe, mẹ đã giúp nó xin nghỉ, thuận tiện anh dẫn Đậu Đậu ra ngoài hóng mát.”

Mẫn Nhu kéo khóe miệng, ánh mắt di chuyển nhìn Đậu Đậu đang vui vào trong ngực Chân Ni, chơi bắt diệp nhạc hồ không có vẻ gì là bệnh. Nghiêng đầu nhìn sắc mặt bình thản của Lục Thiếu Phàm, ánh mắt Mẫn Nhu di chuyển một cái, đột nhiên môi từ từ cong lên.

“Chuyện gì đáng cười vậy?”

“Đúng vậy!”

Mẫn Nhu lui ra sau vài bước, tay để dưới cằm, ánh mắt cong cong như vàng trắng khẽ nhíu lại nhìn Lục Thiếu Phàm từ trên xuống dưới. Sau đó, cô đứng về vị trí cũ, ngón tay nhỏ nhắn điểm nhẹ lên sống mũi cao của Lục Thiếu Phàm, dùng giọng nói bình thản như Lục Thiếu Phàm, hạ giọng nói:

“Lục Thiếu Phàm, dáng vẻ ghen của anh vừa nghiêm chỉnh vừa đáng yêu!”

Gương mặt Mẫn Nhu đầy vẻ đùa cợt, cười xấu xa, nhìn ánh mắt của Lục Thiếu Phàm xem ra cô đã đoán chính xác.

Đôi mắt Lục Thiếu Phàm lướt qua đám nhân viên đang bận rộn làm việc, không có ai chú ý tới hai người anh mới nghiêng người, ngón tay thon dài kẹp chặt mũi Mẫn Nhu, không quan tâm cô bắt mẫn hừ giọng, khẽ thở dài.

“Bên người em nhiều ong bướm như vậy, người làm chồng như anh cũng phải cảnh giác.”

Ánh mắt Lục Thiếu Phàm có vẻ không vui, giống như lời anh nói ra, anh không vui khi thấy đàn ông ở bên cô, bá đạo như vậy, so với người đàn ông ung dung cao quý khí chất thì như mức chênh lệch giữa lòng sông với mặt biển. Nhưng cô không hề khó chịu, ngược lại cảm thấy ngọt như đường, nếu không phải vì quá quan tâm làm sao lại để ý những người bên cạnh cô?

Mẫn Nhu chủ động nắm tay Lục Thiếu Phàm, nhìn vào trong mắt anh, gương mặt nhỏ nở nụ cười yếu ớt:

“Vói sức hấp dẫn của Lục thị trưởng cũng đủ khiến cho vợ anh chung thủy, đám ong bướm kia mà nói...”

Mẫn Nhu liếc mắt nhìn xung quanh, nhón chân hôn lên đôi môi mỏng của Lục Thiếu Phàm, mỉm cười quan sát vẻ mặt đang dần ôn hòa của Lục Thiếu Phàm, thở dài:

“Có thể vào được trái tim Mẫn Nhu, chỉ có mình Lục Thiếu Phàm anh mà thôi.”

“Az, càng ngày càng không dứt ra được, làm sao đây?”

Lục Thiếu Phàm ngắm nhìn cô, ánh mắt ẩn chứa ánh sáng nhu hòa, giọng nói mềm nhẹ mang theo sầu lo bất đắc dĩ, bàn tay trắng nõn nâng lên chưa kịp chạm vào má lúm đồng tiền của cô thì nghe tiếng Lý Nghị nói to.

Mẫn Nhu vội vàng lui ra sau, cùng Lục Thiếu Phàm duy trì khoảng cách nhất định. Sự cẩn trọng này cô bắt buộc phải làm, chẳng qua khi cô bắt đầu chú ý đến xung quanh thì bỏ lỡ đôi mắt đen híp lại của Lục Thiếu Phàm lóe lên tia rung động, mang theo thứ tình cảm thâm sâu khó nói.

“Diễn viên vào chỗ!! Chúng ta bắt đầu!”

Mẫn Nhu đi về phía quày trang sức, sóng vai bên Lục Thiếu Phàm, cô hạ giọng nói: “Thật ra, hôm nay anh không nên tới, cũng không nên đồng ý quay, em không hi vọng vì chuyện này mang đến cho anh những phiền toái không cần thiết.”

Lục Thiếu Phàm đi sau một bước, Mẫn Nhu tò mò quay lại nhìn, gương mặt tuần tú toát lên vẻ nghiêm túc, đôi mắt kia nhìn chằm chằm vào đôi mắt đen đầy do dự của cô.

“Anh chỉ muốn dùng cách của mình nói cho người phụ nữ anh yêu biết rằng, anh rất quan tâm cô ấy. Cho dù để lại hậu quả, dù anh gặp phiền toái cỡ nào, anh sẽ không bao giờ để người phụ nữ anh yêu vì anh mà chịu uất ức.”

Mẫn Nhu không ngờ Lục Thiếu Phàm lại dùng giọng nói nghiêm túc ấy để nói với cô. Mẫn Nhu giật mình đứng sững người, nhìn gương mặt anh toát lên

vẻ kiên định mang theo chút không vui, tâm trạng dần dần chìm vào trạng thái mê muội, những lời của Lục Thiếu Phàm có ý gì khi nói với cô?

Anh không muốn để cô chịu bất kì uất ức nào, cô cũng không muốn anh như vậy, vì cô mà mất đi nhiều thứ hoặc cảm thấy phiền toái. Cả hai người đều vì đối phương mà suy nghĩ, liệu có phải vì quá quan tâm nhau mà đã dùng sai cách?

Dáng vẻ rất khác với lần trong bệnh viện, lần này Mẫn Nhu quả thật có thể cảm nhận được Lục Thiếu Phàm đang không vui, vì sự cẩn trọng của cô mà tức giận sao?

“Thiếu Phàm, em...”

“Mẫn Nhu, nhanh vào cùng thị trưởng Lục, chuẩn bị quay.”

Lý Nghị hỏi thúc cắt ngang lời giải thích của Mẫn Nhu. Tất cả các nhân viên ở đây đều nhìn họ, Mẫn Nhu im lặng, không nói gì, lo lắng nhìn sắc mặt hồ hững của Lục Thiếu Phàm đi hướng về quầy bán hàng.

Ánh đèn chiếu vào quầy bán, Mẫn Nhu im lặng nhìn đồng trang sức, ông kính quay ngay đối diện cô nhưng cô lại dồn tất cả mọi sự chú ý vào người đàn ông đang đứng bên cạnh mình. Dù hai người đứng gần nhau nhưng cô lại không thể cảm nhận bất kì sự gần gũi nào.

Hai người không hề cãi nhau, nhưng cô lại cảm thấy không khí giữa cô và Lục Thiếu Phàm còn lạnh hơn cả khi tranh cãi âm ỉ.

“Cắt.”

Tiếng la của Lý Nghị đập vào não Mẫn Nhu, cũng quấy nhiễu cô. Mẫn Nhu đưa mắt thất thần nhìn Lý Nghị, cả trường quay đều là giọng nói bất mãn của Lý Nghị:

“Mẫn Nhu, chuyện gì xảy ra với cô vậy? Cảnh quay lần này cô phải thể hiện mình hạnh phúc chứ không phải thất thần như thế.”

“Xin lỗi đạo diễn, là lỗi của tôi.”

Mẫn Nhu lễ phép nói xin lỗi, ánh mắt áy náy nhìn qua nhân viên đang làm việc, cố gắng điều chỉnh tâm trạng của mình. Khi Lý Nghị chuẩn bị khai máy lần nữa thì trên vai Mẫn Nhu xuất hiện một bàn tay với khớp xương rõ ràng.

Anh không nói gì, ánh mắt thâm sâu vẫn nhìn vào quầy trang sức, những đường nét trên gương mặt có chút lãnh đạm nhưng anh vẫn giữ lấy vai cô, dùng sức nói cho cô biết, dù chỉ còn chút sức lực anh cũng không để cô chịu bất cứ khiêu trách nào.

Phía trước quầy trang sức, cô gái xinh đẹp tựa đầu vào vai người đàn ông rất hạnh phúc, thỉnh thoảng cầm đồ trang sức đeo lên tay xem, ánh mắt ngược lên hỏi ý kiến người đàn ông, bàn tay người đàn ông ôm chặt cô gái. Dù trên màn

hình không có mặt người đàn ông nhưng dáng người thon gầy tao nhã đủ khiến người ta cảm thấy thu hút.

“Cắt!! Không tồi, chuẩn bị chuyển sang cảnh quay mới.”

Nhân viên trường quay bắt đầu di chuyển máy quay và đèn chiếu đi sang nơi khác. Mẫn Nhu không rời quây trang sức ngay, nhìn số lượng nhân viên ngày càng thừa dãn, mắt liếc nhìn bộ tây trang màu đen bên cạnh, Mẫn Nhu định ngược đầu lên nhìn Lục Thiếu Phàm thì đột nhiên cơ thể xoay một vòng, chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, đôi môi đỏ mọng đã bị hai cánh môi mềm giữ chặt, thâm tình dây dưa, mãi đến khi cô không thở nổi nữa, anh mới buông lỏng cô ra.

Đầu ngón tay lướt qua gò má cô, Mẫn Nhu dần dần thở đều lại, đôi mắt liếc nhìn bốn phía chột trước mắt tối sầm, bên tai là giọng nói khàn khàn đầy kiên định:

“Hôn nhân của chúng ta không cần sợ đầu sợ đuôi, quan hệ của chúng ta không thể vĩnh viễn giữ bí mật được.”

Cả cơ thể mảnh khảnh bị anh ôm vào lòng, Mẫn Nhu nhìn xa xăm, quan sát ánh đèn trên cao. Cô cho rằng việc cô che giấu là cách bảo vệ tốt nhất của cô dành cho Lục Thiếu Phàm, nhưng cô lại ngây thơ không biết, chỉ có mình cô nghĩ thế, Lục Thiếu Phàm chưa từng vui vẻ trước cách bảo vệ này của cô.

Mẫn Nhu dùng tay ôm lấy thắt lưng Lục Thiếu Phàm, vùi đầu vào ngực anh, buồn than:

“Em xin lỗi...”

“Đồ ngốc.”

Lục Thiếu Phàm nhẹ thở dài, bàn tay to xoa đỉnh đầu của cô, nhìn về trước, bên trong đôi mắt là bóng người cao to đang xoay người bỏ đi.

Video clip quay rất nhanh, đến khoảng ba giờ chiều chỉ còn lại cảnh cuối cùng. Cảnh đó do Mẫn Nhu và Âu Nhiễm Phong thủ diễn, Lục Thiếu Phàm cũng không bỏ về, mà cùng Lý Nghị ngồi trước màn hình quan sát.

“Diễn.”

Người đi đến trước cửa, cả cơ thể Âu Nhiễm Phong tựa vào cửa thủy tinh sau đó yếu ớt trượt xuống. Ánh đèn đập vào gương mặt tuyệt mỹ, qua đó thấy rõ đôi mắt đang từ từ hé mở, một nỗi bi ai từ từ tuôn trào.

Tiếng bước chân rất nhỏ, chậm rãi tới gần. Đôi mắt Âu Nhiễm Phong hơi rung động, ngẩng đầu, bên trong đôi mắt mơ màng là bóng người mảnh mai mặc bộ đồ màu xanh.

Cô đi ngược lại hướng ánh sáng, tưởng chừng như ánh mặt trời rực rỡ rơi vào tâm hồn đen tối của anh, gương mặt trắng nõn hờ hững nhìn gương mặt

người đàn ông tái nhợt. Anh lẳng lẳng nhìn cô, ánh mắt lưu luyến si mê, đầy hối hận.

Cô không hiểu ánh mắt đờ đẫn của người đàn ông có nghĩa gì, liền ngồi xuống, ân cần thăm hỏi:

“Tiên sinh có khỏe không?”

Trên màn hình, Lý Nghị chăm chú nhìn hình ảnh trên đó, Âu Nhiễm Phong nhìn Mẫn Nhu, cố gắng kiềm chế tình cảm, cười yếu ớt, đưa bàn tay lên từ từ di chuyển về phía hai má Mẫn Nhu...

“Đạo diễn Lý, ông có cảm thấy đèn hình như hơi tối?”

Giọng nói réo rắt nhắc nhở khiến Lý Nghị dời mắt khỏi màn hình, Lục Thiếu Phàm ngồi kế bên cạnh ánh mắt nhíu lại, môi mím chặt, không biết là vui hay giận. Từ vẻ mặt đầy nghiêm túc đó, Lý Nghị thoáng nghĩ ngợi, hướng về khu vực quay hô to:

“Cắt.”

Âu Nhiễm Phong sắp chạm vào má Mẫn Nhu thì đạo diễn Lý hô ngừng, lòng mày nhíu lại, Mẫn Nhu cũng nghiêng đầu nhìn Lý Nghị, chỉ còn mấy giây nữa thì có thể hoàn thành cảnh quay, sao lại đột nhiên kêu ngừng?

Khung cảnh lãng mạn đột nhiên bị phá hư, trước ánh mắt đầy chất vấn của diễn viên và nhân viên làm việc, Lý Nghị lúng túng ho khan, phẩy phẩy kịch bản nói:

“Nghỉ năm phút, nhân viên ánh sáng mau chỉnh lại độ sáng.”

Mẫn Nhu mặc áo khoác vào, không rời khỏi khu vực quay, cô nhìn nhân viên ánh sáng bận rộn điều chỉnh ánh sáng, vừa rời hiệu quả của đèn theo cô thấy vẫn rất ổn, chẳng lẽ khi vào máy quay lại tối đi?

Mẫn Nhu nhìn về phía chỗ giám sát của đạo diễn Lý, Lý Nghị đang cùng Lục Thiếu Phàm thảo luận gì đó, ngón tay thỉnh thoảng khoa chân múa tay lên kịch bản. Lục Thiếu Phàm im lặng lắng nghe, chốc chốc nói mấy câu, Lý Nghị gật đầu đồng ý, sau đó đứng dậy.

“Nhiễm Phong, lát nữa bỏ cảnh cậu chạm vào má Mẫn Nhu đi, cậu chỉ cần nhìn cô ấy là được.”

“Đạo diễn Lý không biết là bị vị cao nhân nào chỉ điểm đột nhiên muốn đổi kịch bản vậy?”

Âu Nhiễm Phong nở nụ cười bất cần đời, hai tay đút trong túi quần, ánh mắt hàm ý nhìn lướt qua Lý Nghị, sau đó nhìn về nơi xa: “Tôi cảm thấy diễn như lúc này rất tốt.”

Lý Nghị nhíu mày, không hiểu tại sao Âu Nhiễm Phong lại làm trái lời mình, liền giải thích: “Hành động chạm vào má Mẫn Nhu sẽ phá hỏng khung cảnh

lãng mạn duy mỹ của toàn video clip, hai người chỉ nhìn nhau như vậy sẽ tự nhiên, cũng khiến cho người xem có thêm những liên tưởng khác nhau.”

Lý Nghị đưa mắt nhìn sang Mẫn Nhu: “Mẫn Nhu cô diễn rất tốt, nhưng ánh đèn chiếu vào gương mặt cô lại mang đến hiệu quả không tốt, khi Âu Nhiễm Phong ngẩng đầu lên nhìn cô, cô chỉ cần hơi nhấc cằm, không cần phải nhìn thẳng vào mắt Âu Nhiễm Phong. Nhưng nhất định phải để ống kính bắt được biểu cảm của cô lúc đó, biết chưa?”

Mẫn Nhu chỉ biết gật đầu, Lý Nghị hài lòng xoay người đi, Âu Nhiễm Phong cười khác lạ. Mẫn Nhu nhíu mày lại, theo suy đoán nhìn về hướng Lý Nghị.

Lục Thiếu Phàm vắt chéo hai chân, im lặng ngồi trên ghế lật xem kịch bản. Như nhận ra ánh nhìn chăm chú của Mẫn Nhu liền ngẩng đầu lên, dưới ánh mặt trời, anh mỉm cười với Mẫn Nhu, gương mặt đầy ý cười khiến Mẫn Nhu đỏ khóc dở cười, thờ dài, rồi bắt đầu tập trung vào quay.

“Ok, chuẩn bị kết thúc công việc.”

Tiếng hô của Lý Nghị chứng tỏ buổi quay kết thúc, khu vực quay liền trở nên nhộn nháo, nhân viên bắt đầu thu dọn dụng cụ. Mẫn Nhu nhìn xung quanh nhưng không thấy bóng Lục Thiếu Phàm, chỉ thấy Chân Ni dắt Đậu Đậu đi về phía cô.

“Vừa không gặp đã lo lắng rồi sao?”

Âu Nhiễm Phong mặc áo khoác màu xanh lá chậm rãi đi tới bên Mẫn Nhu, khóe môi cong lên. Mẫn Nhu không quan tâm đến anh ta, chỉ thất vọng thờ dài, Âu Nhiễm Phong chỉ tay về một hướng, miễn cưỡng nói:

“Không phải ở kia sao?”

Theo tay chỉ của Âu Nhiễm Phong, Mẫn Nhu nhìn thấy Lục Thiếu Phàm mặc đồ tây đang đi lại, dung mạo anh tuấn cao nhã cứ thẳng một đường mà đi, hấp dẫn vô số ánh mắt. Anh lại như chỉ nhìn thấy cô, đôi mắt đen tỏa ra vàng sáng ấm áp, khóe môi mỉm cười đi về phía cô.

“Quay xong rồi sao?”

Lục Thiếu Phàm như không nhận ra Âu Nhiễm Phong, chỉ mãi nhìn Mẫn Nhu, dịu dàng hỏi, vô tâm không chú ý đến vô số ánh mắt kinh dị đang nhìn anh.

“Ừ, chỉ cần thay quần áo nữa là đi được.”

“Vậy em đi thay đi, anh và Đậu Đậu ở đây chờ em.”

Mẫn Nhu muốn Lục Thiếu Phàm ra bãi đỗ xe chờ cô, nhưng nhìn ánh mắt thiết tha của anh cô lại không dám mở miệng, dịu dàng gật đầu, xoay người đi về hướng phòng thay đồ.

Mẫn Nhu thay đồ xong, tiện thể đội mũ và đeo kính vào, dù Lục Thiếu Phàm không ngại công khai mối quan hệ giữa họ nhưng cô vẫn không làm được, làm sao mà không kiêng nể đi rêu rao khắp nơi.

Thấy Lục Thiếu Phàm và Đậu Đậu đang ngồi nghỉ, Mẫn Nhu tính đi qua thì bị Lý Nghị gọi lại, bên cạnh ông là Âu Nhiễm Phong.

“Mẫn Nhu, cô về sao?”

“Vâng thưa đạo diễn.”

Lý Nghị quan sát Mẫn Nhu, lại nhìn Âu Nhiễm Phong, ánh mắt mập mờ khiến Mẫn Nhu không được tự nhiên muốn né ra ngay.

“VẬY TÔI ĐI TRƯỚC, TẠM BIỆT MỌI NGƯỜI.”

“Mẫn Nhu, lúc này tôi thấy trợ lý của cô đã lái xe về, nếu không được, thì cứ để Âu Nhiễm Phong đưa cô về?”

“Lý đạo diễn nói đùa rồi, Nhu Nhu là vợ tôi, dĩ nhiên tôi sẽ đưa cô ấy về nhà.”

Lý Nghị muốn dắt tơ hồng nhưng ông đã tìm nhầm đối tượng. Khi một giọng nam ôn hòa từ tốn truyền đến bên tai thì vẻ mặt buồn cười của Lý Nghị trở nên méo mó. Khi thấy rõ người tới là Lục Thiếu Phàm đang ôm Đậu Đậu thì trên mặt đầy bối rối thêm phần nghi ngờ.

Mẫn Nhu kinh ngạc nhìn Lục Thiếu Phàm, không ngờ Lục Thiếu Phàm lại mạnh miệng thừa nhận mối quan hệ giữa hai người, chuyện như vậy Lý Nghị vẫn chưa kịp phản ứng.

“Lý đạo diễn, trời không còn sớm, chúng tôi xin cáo từ trước.”

Giọng nói Lục Thiếu Phàm bình thản, dáng vẻ ung dung không hề tâm, một tay ôm Đậu Đậu, một tay dắt Mẫn Nhu, không để ý đến đám đông kinh ngạc, đi về phía xe thể thao.

“Mẹ, Đậu Đậu nhớ mẹ muốn chết, ba ba không cho Đậu Đậu gọi mẹ là mẹ.”

Mới vừa ra khỏi khu vực quay, Đậu Đậu đang bị Lục Thiếu Phàm ôm lấy liền đưa hai tay, giãy giụa, quẹt môi đỏ, muốn Mẫn Nhu ôm.

Mẫn Nhu tính ôm lấy Đậu Đậu, Lục Thiếu Phàm lại vỗ mông Đậu Đậu, gương mặt tuần tú đầy vẻ giáo huấn: “Đừng có nghịch ngợm, con mà động đây thì ba sẽ ném con ra khỏi đây.”

Đậu Đậu buồn bã nhíu hàng lông mày, đành để mặc Lục Thiếu Phàm ôm vào xe, đợi Mẫn Nhu ngồi xuống ghế phụ, Đậu Đậu liền giùng giàng nhào vào lòng Mẫn Nhu.

Lục Thiếu Phàm giúp cô khép cửa xe lại, đi vòng quay đầu xe. Bên trong xe ấm áp, Đậu Đậu không muốn rời xa ôm kẹp lấy cổ Mẫn Nhu, la àm lên: “Mẹ, ba

ba gạt con, ba ba nói, chỉ cần Đậ Đậ đuổi được cái chú đáng ghét bên cạnh mẹ thì sẽ mua cho Đậ Đậ Ultraman.”

Mẫn Nhu kéo kéo môi, nhìn người đàn ông anh tuấn đang vội vàng đi về phía ghé lái, gương mặt nhỏ nhắn đàn ông nở nụ cười, béo nhẹ hai má Đậ Đậ, an ủi:

“Hôm nay không được, cha và mẹ có chuyện quan trọng phải làm, vì vậy không thể đưa Đậ Đậ đi mua Ultraman, vậy đi, ngày mai mẹ sẽ đưa con đi mua được không?”

“Dạ được, mẹ vẫn là tốt nhất.” - Nghe Mẫn Nhu hứa, Đậ Đậ mới hài lòng tựa vào ngực Mẫn Nhu, hàng lông mi đen rũ xuống, hai cánh tay nhỏ dựa giỡn với áo khoác ngoài của Mẫn Nhu.

“Có việc gì gấp lắm sao? Sao lại vội vàng như thế?”

Lục Thiếu Phàm lái xe nhanh hơn bình thường, Mẫn Nhu không khỏi tò mò nghiêng đầu hỏi. Hai mắt Lục Thiếu Phàm chỉ nhìn thẳng về trước, ừ nhẹ, không nói gì thêm.

Lúc lái xe vào khu vực để xe của Lục gia, Mẫn Nhu tính ôm Đậ Đậ xuống xe thì Lục Thiếu Phàm lên tiếng, quay đầu, ôn nhu nhìn cô ánh mắt đầy yêu thương:

“Tiểu Nhu, nếu người thân đối với em chỉ mang lại thất vọng, thì em hãy nhớ kỹ, anh vĩnh viễn bên cạnh em.”